

X

Յաւերժութեան տե՞նչ թէ չփացում լուռ.
Սահմանէ սահման, հորիզոններէն,
Թափառոտ իզձերն, երազներն գուրգուր,
Կարծես մերկացեր շունչէն հրեղէն....:

Կեանքէն փեռեկտուած լոկ յուշ մ'եմ հիմա,
Հեռու՝ յոյգերէն, ամուրէն վըշտի,
Թախծոտ օրերու հեւքէն անխընայ:
Փարոսը սըրտիս անպէտ կը շըրջի....:

Ձէ՛, կ'ուզեմ դառնալ մամբէն որ եկայ,
Վերստին ապրիլ կեանքը դառնաշունչ,
Մըղիլ բախտին դէմ պայքարը հըսկայ,
Վըտանգի գանգը լըսել անտրտունջ....:

Խաղաղութեան մէջ յուսալսար, լքուած,
Ձանձրոյթէն աչքերս մութը կը փնտռեն,
Նորէն լուսնակի շողը դիւրագգած,
Ուղիս կ'ոգոգէ արծաթով վերէն....:

Կը թողում ետիս աշխարհ մը օտար,
Գեղեցի՛կ՝, խաղա՛ղ, սակայն անկենդան...
Ու սիրտըս գուարթ կ'օրհնէ գաղտնաբար,
Դէպի կեանք տանող արցունքոտ մամբան....:

ԶԱՐԵՀ ԳԱԶԱԶԵԱՆ

X

Խելօքն է ի ծով նըման, որ քանի չափես կու տանի.
Անգէտն է ի տիկ նըման, փառչէ՛վել լընուս նա պատռի.

X

Աշխարհս ի տուալ նըման որ ի վեր և ի վայր թաալի.
Վերիմըն ի վայր դառնայ, եւ վարիմն ի վեր ոլորի:
Աշխարհս է կանանչ մարգեր, մեմ մէջն եմ կախու ձագեր:

ՅՈՎՀ. ԵՐԶՆԿԱՑԻ (ՊԻՐԵԳ)